

welke naam nog vele jaren daarna onzen tegenstanders is bijgebleven.

Onze rector was een geleerd, geestig man, veel te goed voor de hem opgedragen taak. Dit voelde hij zelf. Scènes als de volgende waren dan ook niet geschikt om de lust er bij hem in te houden:

Rector geeft les aan de 3e klasse. Er wordt geklopt; verschijnt een leerling der 1e klasse: „compliment van den Heer . . . „en dat hij mij heeft weggejaagd”.

„„Waarom””?

„Les niet gekend”.

Een diepe zucht. „„Och sukkel, ga in den hoek staan, neen niet zoo, omgekeerd met je neus tegen den wand, anders trek je maar zoo'n lange tong tegen me uit. Ik, rector gymnasii en litterarum doctor, die op mijn twintigste jaar in staat was om studenten te onderwijzen, ben op mijn vijftigste nog slechts een oppasser van booze boefjes””.

Niet altijd ging het even plechtig toe, b.v.:

Een jongen had iets lafs uitgehaald. De leeraar stelt zich in postuur en begint met een graftoon:

„Gij mijnheer, die de oudste zijt van uw klasse. . .”

Een stem: „Neem mij niet kwalijk, *ik* ben de oudste”.

„Houd je bek oudste”. En de les gaat voort.

In klasse B. werd geen Grieksch onderwezen en minder Latijn dan in klasse A. De daardoor vrijkomende uren werden besteed aan moderne talen en mathesis (met den klemtoon op talen). Dit laatste was dunkt mij goed gezien. Ongetwijfeld is studie van mathesis even nuttig als die van talen voor de scherping van het verstand, maar terwijl mathesis, waar het algemeene ontwikkeling geldt, slechts dient als middel, kan men taalstudies ook als doel beschouwen om de jeugd in te wijden in de literatuur van de verschillende volkeren. Het is onbegrijpelijk, hoe „dans une heure fatale” in een ministerieel brein het denkbeeld gerijpt is om het doodvonniss uit te spreken over de Fransche taal in de lagere school, waardoor nagenoeg te zelfder tijd met alle talen moet worden aangevangen.

Het onderwijs van het Latijn in klasse B. was den rector opgedragen, die daardoor in de gelegenheid was om met de